

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 52.

Lørdagen den 29de December 1860.

4de Aarg.

Indhold.

Husbond og Lyende. — Kunstgjødning.

Husbond og Lyende.

(Slutning fra No. 51.)

Denne idelige Sammenligning, som et uafbrudt fort Gaardregnskab tillader mellem Fortid og Nutid, og de Slutninger, som herfra atter kan gjøres om Fremtiden, har vesentligen bestemt mit nuværende Husstiel og Maaden, hvorpaa mine Børn opdrages. Som du selv ved, var min Gaards Indmark, da jeg overtog den, ikke stort mere end Halsparten saa stor som nu. Regnskabet viste mig, at denne oprindelige Jordvidde ikke kunde skaffe Mig og Mine mere end Livets legemlige Fornødenheder, naar jeg til Gjengjæld med hele Familien arbejdede Dag ud og Dag ind. Men paa denne Maade opnaaede jeg jo ikke mere end den almindelige Arbeidsmand, og visstelig maatte mine Børn, om de med Tiden delte Gaarden, gaa over til at blive virkelige Arbeidsmænd. Skulde sige Delinger fortsattes, saa blev jo Jorden snart dyrket af Stakler og Stympere, som knapt kunde hjælpe sig selv og endnu mindre optrede som Borgere med Magt og Myndighed i Norge, hvis hele Tilværelse som selvstændigt Land beror paa, om dets Jordbrotter kan byde overgaaende Mangel hjemme og nergaaende Trubler udenfra tilhørlig og udholdende Trods. Da jeg altsaa er af den Mening, at en Familie, en Bygd, et helt Land er bedre tjent med at telle et ferre Antal holdne Medlemmer end et stort Antal Stympere, og da jeg end videre vil, at den Del af min Et, som skal vere Jordbrugere, ogsaa skal vere Jordbrotter i sand Betydning, saa har jeg ogsaa indrettet mine Børns Opdragelse derefter. Kun min eldste Søn skal have Gaarden og han skal have den hel og ubvidet, som den nu er, for at han ikke som jeg skal kæmpe med at grundlegge en duellig Et men for at han kan føre sin Afkom et Skridt videre frem. Saa faar de andre Børn ingen Jord i Arv efter mig. Men til Gjengjæld skal de heller ikke opofre sin kostbare Barndoms- og Ungdomstid med at arbejde paa den Jord, som ikke kan skaffe dem nogen Fremtid. At be-

nytte mine yngre Børns Arme i mit daglige Jordarbejde, det var at stjele den Tid fra dem, som aldrig kommer tilbage, og naar jeg engang paa Dødsleiet skulde se dem staa for mig med spildt Anstrengelse uden Fremtid saa maatte jeg anklage mig for grusom Selvgodhed, at jeg for mit eget Belveres Skyld havde suget i mig end- og mine egne Børns Kraft og Fremtid. Stam og Utrivsel ramme sige Fedre. Jeg kjendte en saadan Bonde, som sagde til sine unge Sønner: „Hør Gutter, intet Afbret taales i Arbejdet her paa Gaarden. Gaa med skal I, og tage i paa Svarte Livet; for her skal Ingen dovne sig uden Et og det er jeg selv.“ De Gaardmænd, som samtidigt med mig flyttede ind i Bygden, deler min Mening, og derfor har vi skaffet os en Lærer, som vi lønner sammen, og som holder fast Skole paa en af Gaardene, hvorhen vi alle sender Børnene. Det Overflud, Gaarden giver, vil jeg stadig anvende paa Børnenes Landsdannelse, og tror du ikke ogsaa, at nogle Hundrede Specier puttet ind i den Bank som kaldes Høvedet i Lengden gavner din unge Søn bedre, end om du puttede denne Sum ind i den Bank, som kaldes hans Lomme? Her ser du Grunden til mine Børns tilsyneladende Virksomhed i deres første Ungdom; men stil dine jevnaldrende Sønner, naar de med Tiden har faaet en Part af din Gaard, op sammen med min odelshaarne Søn eller med mine andre Sønner, som da ved Guds Hjælp kan ernære sig uden at kreve sin Anpart udbetalt af den eldste Broder, saa skal vi se, hvem der er kommen længst, og hvad der bringer størst Velsignelse med sig, enten det Arbejde, som alene bringer Legemet Mad, eller det Arbejde, som baade bringer Legemet Høje og skaffer Sjelen, for hvis Skyld Legemet som Hylster er til, Num og Tid til at røre sig.

Medens vi sidder sammen her, saa vil jeg endnu lige dig noget, som du kan tage med dig hjem og tænke paa. Vi Udbygdinger, som du og din Omgang kalder os, kjender godt til alle de Haanord og Historier, som I enten selv finder op eller med Smil paa Leven sender videre om al vor Jdræt, og disse Historier vokser med hvert Aar, fordi vi ikke gider svare eller forsvare os; thi saa daarlige og taabelige kan Fornemmelser vere, at en Mand undskaar sig for at retferdiggjøre sig — Som det i sige Tilfælde med Rette heber: „Den, som undskyder sig,

han anklager sig." — Men hvis I skulde svares, saa kom Svaret til at lyde saaledes: Er det Misundelse og Falskhed som leder Eders Tale, saa slaar Falskhed sin egen Herre paa Halsen. Er det Uvidenhed og den dermed altid forbundne Raahed, som gjør eders Mund kaad, saa tilgiver vi Eder, og ikke dette alene, men vi advare Eder om, ikke til det Yderste at staa imod Dplysning og Hjertets Dannelse. I har allerede aflagt Prover og det store Prover paa, hvilken seig Modstand I kan gjøre mod sand Dplysning og Mandsdannelse. Eders Børn og Tyende leverer uomsivdelige Beviser herpaa — Som Herren saa hans Evende. — Men lad det nu vere Ende paa denne Haardnakthed, og vend heller Sindets Kraft til at modtage den Dplysning, som i kortere eller længere Tid altid maa seire. Ligesaa vist som Kristendom udrydder Hedenskab, ligesaa vist maa Uvidenhed og Raahed give sig for Dplysning og Dannelse. Staar du og Dine alligevel imod Dplysningen, saa sprenger dens Rile dig bort fra din Fedrenes jord og dens lysende Fakkell, der ellers skulde gavnet dig, vil brende dig og Dine ud af det Hjem, som I med Kristendommen paa Leben, men med Hedenskab i Hjertet har gjort til Mordets Hule. Se paa Høiffotterne og Irlenderne; hele Nationer, de kan vere dig et advarende Eksempel, hvis det ikke er dig Advarsel nok, at den ene gamle Et efter den anden forsvinder i din Bygd, og deres Jord gaar over i mere oplyste og medgjørlige Slegters Hender.

Folkene har spist og er alle samlet i Drengehusen, melde en af Sommerne. Husbonden, som du taler med, reiser sig, tager en Bog frem og du følger ham og hans Sønner ned i Tyendets Verelse. Jasten leser han for dem af de Norske Kongesagaer, og det gjør han gjerne et Par Gange om Ugen. Den Læsning følger Tyendet med spændt Opmærksomhed; thi ikke sjelden falder det sig saa ved disse Foredrag, at en eller anden Arbejder var kjendt i Egne, hvor Handlingen foregik, og de Forklaringer, som Husbonden gav, bragte efter Læsningen Samtaler i Gang blandt Tyendet, som holdt dem hjemme paa Gaarden; thi Tjenerne i Nabolaget forstod sig ikke paa at tale om saadanne Ting. Tyendet byggede sig og havde tilovers for Husbondsfolket, fordi disse havde tilovers for dem. Hvorfor flyttede de ikke til de rigere Gaardmænd i Bygden, som gav højere Løn? Nei, thi hos dem var aldrig et godt Ord at høre, og desuden havde de fra sit nærverende Opholdssted erfaret, at det er bedre at faa lidt mindre Løn, naar denne legges op, end at faa større Løn, som gaar ligesaa hurtigt som den kommer. En for den Udenforstaaende uforklarlig Bevillie gaar igjennem Tyendets hele Færd, og hver Entelt af Tjenerne taler med en respektfuld Ligefremhed med Husbondsfolket — helt forskjelligt fra den gjengse Maade paa andre Gaarde, hvor Tyendet skulmer til Høire og Venstre, om nogen af de Selve er saa nær, at de kan se eller høre, hvad Folket siger eller tager sig for.

Jeg er overbevist om, at du maa føle dig tiltalt af det Leveset, du her har seet. Men at faa det samme til at gaa straks i dit Hjem vil falde vanskeligt. Som jeg sagde i Begyndelsen udgaar Dplysningen ikke nedefra opad men ovenfra nedad. Om du endog selv føler Lede ved Tingenes stejle Gang og ønsker, at en Forandring skal finde Sted, saa er dette ikke nok til inden din Kreds at bringe en Forbedring istand. Hvor kan du forlange, at Andre skal udføre, hvad du selv endnu ikke har udført men kun følt for? Der maa Handling til, og det en uafbrudt Række af Handlinger, som, i hvordan din Omgang end snur og vender paa dem, altid viser Grunderlighed, Ligefremhed og Uforsagthed som Grunddele af dit inderste Vesen. Din Familie lerer da at finde ikke som før i dig en Forsorger blot for sit Legeme men ogsaa en Støtte for sit indre Liv, og Tjenerne — denne forladte og hjælpeløse Hob, der før ligesom Gaardens Bønderne dreiede sig for alle Vinde — vil lidt efter lidt opgive sin Skyld og Ligegyldighed og søge dit Dø, fordi det treffer dem til sig med den milde men bestemte Magt, som gjør Manden til Skabningens Herre.

Jeg kjender de besøiede Klager, der kan fremsættes over Tyendets Opførsel, og det er jo ikke for at forsvare slette Handlinger, at jeg i det Foregaaende har udtalt mig. Men blot at klage over et Onde er forgjæves. Dets sande Grundmaa opspores og blottes. At Ondet i nærverende Tilfælde trods Modstanden griber om sig, kommer deraf, at dets Hjertesod er forbleven dekket og urammet. Mangan en Embedsmand har Ret til at klage; thi idet Forholdene tvinger ham til at vere Jordbruger, maa han ogsaa treffes med et Tyende, som fra sin Barndom af har suget Jordervelsen i sig. Men da han selv kun midlertidigt indehaver sit Embede, eller han saagodt som staa alene mod Almuens, saa bliver hans Bestrebelse en forsvindende Størrelse. Det er derfor ikke af de faa Dyrigheds personer i en Bygd man skal forlange Almuens Forbedring. Magten ligger hos Gaardbrugerklassen selv, fordi den er talrig. Fra den kan Forandringen udgaa; men først maa da Forandringen gribe Gaardmanden selv, og endnu en Gang vere det sagt, at den store Forandring i det nuverende slette Forhold mellem Husbond og Tyende alene kan indledes, fremmes og fuldføres gjennem Hjertets og Forstandens Foredling hos Husbondsfolket.

Fred derfor om Dplysningen, Brodre, hvad enten den strømmer fra Religionslærerens Mund eller den i det materielle Livs Udvikling søger Berøringspunkter for sine Funter.

Kunstgjødning.

Vi savne desværre endnu i mange Punkter onskelig Oplysning om Kunstgjødnings rette Anvendelse og om den fornødne Kvantitet, og dette er den største Grund til, at der ikke anvendes et langt større Kvantum deraf. Det var først ved Begyndelsen af Aaret 1856, at jeg anvendte Kunstgjødning, og hint Aar svarede den ganske til Forventningen. Det var en kold og nogenlunde fugtig Sommer. 1857 anvendte jeg megen Kunstgjødning, men med en meget ringe Virkning. Sommeren var hed og tør, og jeg havde anbragt Gjødningen i Overfladen af Jordsmønnet. Jeg stod i den Formening, at det saaledes var bedst. 1858 anvendte jeg fosforsur Kalk dels til Byg, dels til Blandform. Gjødningen blev anbragt tidligst muligt om Vaaren og strax nedharvet. Da Sæden blev saet, blev Jorden 2 a 3 Gange dybt behandlet med en svenskt Harv. Gjødningen kom saaledes tilbunds og blev godt fordelet. Der blev Veieforn og en meget frodig Afgrøde, uagtet denne Sommer var ligesaa tør og hed som den forrige. Der var anvendt 5 a 6 Centner pr. Td. Land (100 Pd. pr. Maal omtr.) I Høstien skal det være sædvanligt, at der anvendes megen Guano paa Græsmarkerne, og vist nok er det, at Græsmarkerne have af den Gjødning behov, de kunne faa, ja fremfor enhver anden Afgrøde have de stærk Gjødningskraft behov. Men hvilken Tid er den rette til at anbringe Guano paa Græsmarken? Dette er et meget vigtigt Spørgsmaal. Det er begribeligt nok, at det ikke vil være heldigt at foretage dette midt i en tør Sommer, men der er to andre Aarstider, nemlig allerførst om Vaaren, i de allerførste Dage af Vegetationens Begyndelse, helst i stille og regnfuldt Veir og om Høsten, saasom den sidste Del af September samt Oktober Maaned, saasnart nemlig Veiret er begyndt at blive noget fugtigt, hvilket i Forening med de længere Nætter afsværges, at Gjødningen bortdunster. Da Luften dog endnu er mild, kjendes strax en god Virkning af Gjødningen, og idet Planterne om Høsten ere blevne frodige, og en friskere Rodudvikling er foregaaet, saa har en saadan Mark kraftige Planter om Vaaren til frodig Væxt den paaafølgende Sommer. Det følger af sig selv, at dersom en saadan Gjødning er anbragt saa tidlig i September, at Græsvarthen inden Oktobers Udgang dækker Jorden stærkt, da bør den i Oktober afslaaes og benyttes, for at den ikke skal væresig selv om Vinteren. Det er bekendt, at Guanoen bør, førend den udsaaes, være et sindelt og blandet med tre Gange saa megen lerholdig Jord. Fosforsur Kalk er ikke vel skikket til at anvendes til ældre Græsmarker. Anbringes den i Jorden, naar man tillægger samme med Græs, saafremt man blot faar den tilbørligt tilbunds og rigtig godt indarbejdet i Jordsmønnet, kan den bevirke saare frodigt Græs og Klover, Til alle Kornafgrøder og de forskellige Slags Kaa-

og Roer samt Raps m. m. vil jeg endog saa foretrække den fosforsure Kalk fremfor Guano, men under den ufravigelige Betingelse, at den kommer tilbunds og fordeles godt i Jorden. Man vil kunne have de frodigste og rigeste Afgrøder deraf, hvad enten den bruges alene eller i Forbindelse med nogen naturlig Gjødning.

Nu kommer det store Spørgsmaal om Kvantiteten. Allerede i 1856 gjorde jeg flere Forsøg i den Retning, af hvilke jeg især vil fremhæve de paa Bygmarken. Flere Ager fik 4 Centner pr. Td. Land, saa andre fik 6 a 7 Centner, een Ager fik 10 a 12 Centner pr. Td. Land og Naaboageren Guano til samme Pengebeløb, nemlig 5 a 6 Centner Guano pr. Td. Land. Der blev i det Hele taget en god Afgrøde, men saaledes at det var ganske klart, hvor det større, og hvor det største Kvantum var anvendt. Det største Kvantum bevirkede en overordentlig frodig Sæd, som dog ikke gik i Leie førend 3 Uger før Høstningen. Arene vare meget lange, og Kornet meget fylbtigt og godt. Guanoageren havde samme Frodighed. Jeg tror dog, at den fosforsure Kalk gav flere Jold. Til een af vore Handelsplanter anvendte jeg sidstnævnte Foraar paa 2 Tdr. Land 16 a 18 Centner fosforsur Kalk pr. Td. Land, men avlede dobbelt saa mange Jold som paa et lignende Jordsmøn, der havde faaet en sædvanlig Kvantitet naturlig Gjødning.

Min Mening er, at Jorden kan taale store Kvantiteter, især Græsmarker, som skulde, naar man kunde overkomme det, have en Rigdom af Kraft; dernæst til Roer og de sædvanlige Handelsplanter. Til Kornet maa man vel ikke give altfor meget, men det taaler dog sædvanligvis en temmelig god Portion, s. Ex. 6 a 8 Centner. I Regelen tror jeg ikke man vinder ved kun at give det Halve af det, som er nyttigt. Naar man til hvilkensomhelst Forfrugt har givet et særdeles rigeligt Kvantum, vil Virkningen deraf vist være hændelig i flere Aar. Det er især Gjødning vore Marker trænge til, og vi vide, det er os til stort Tab at savne det Kvantum, som Jorden tiltrænger, men vi maa ogsaa vide, at Gjødning ikke erholdes uden en høj Pris, naar den skal være istand til tilfulde at frugtbargjøre Jorden. En Fordel ved Kunstgjødningen bliver dog altid den lette Transport. Det bør vi stræbe at forøge den naturlige Gjødning; men det vil vare længe, meget længe inden den vil gjøre Kunstgjødningen overflødig. Denne vil efter min Mening være fordelagtig for Enhver, som har Evne til at anslaae den, og som anvender den paa en hensigtsmæssig Maade.

Jeg maa endnu anføre et Par Ord om dens Anvendelse til Vintersæd. Dette iværksatte jeg forrige Høst, som det sædvanlig sker, ved at udsaa den paa Juren førend Sæden. I Efteraaret 1858 brugte jeg en anden og, som jeg tror, bedre Maade, nemlig et Par Uger før Jorden blev ploiet til Sæd, blev Kunstgjødningen anbragt, nedharvet saavel med smaa som med svenske Harver og saaledes smult indblandet i Jordsmønnet.

Dette lyffedes fortrinligen. Derimod turde jeg ikke tilraade at udsaa Gjødningen paa Jordsmønnet og uden videre nedploie samme. Men jeg vil heller ikke hestere udsaa Kunstgjødningen umiddelbart for Sæden (naturligvis langt mindre ovenpaa Sæden); thi vel er det sandt, at Vinterfugtigheden udbløder Kunstgjødningen, og denne Vædske synker ned i Jordsmønnet, og at det gaar bedre an til Vintersæd end til Vaarsæd, at Gjødningen ligger i Overfladen af Jorden. Ja dette gaar bedre an ogsaa af den Grund, at Vintersæden tidligere om Vaaren lukker Jorden og forhindrer, at Overfladen gjenemtorres. Enhver ved, at en Gjødning, der ligger i en Overflade, som gjenemtorres, ikke kan lade sit Indhold gaa over i Planteroderne og bliver stet ikke gavnlig, men heller noget skadelig. Men der er desuden en anden Periode, som jeg flere Gange er bleven opmærksom paa, hvori det gjælder, om Gjødningen ligger i Overfladen eller i Bunden, det er netop den Periode, i hvilken Kjernedannelsen sker. Da afgive Plantens Blade ædelmodigen deres Saft og Kraft til Kjernedannelsen; de visne og falde ned. For en meget stor Del bliver kun Straaet og Aret tilbage, og det er nu henimod Høstens tørre Tid, Solen har endnu sin stærke Kraft og Dagene endnu deres Længde. Den torrende Luft over da let sin Indvirkning paa Jordens Overflade. Da gjælder det om en retferdig Sag, om Planterne endnu kan hente Saft og Kraft fra Dybet; thi fra Overfladen faar den i Regelen intet mere, og Tilførslen fra Bladene er ikke tilstrækkelig; men da vil det hændes paa Kornets Frodighed, om der er nogen Kraft i Bunden eller ei. Jeg tror at have tabt mange Tønder Korn ved at have holdt Gjødningen i Overfladen. Idet jeg forkaster denne Fremgangsmaade, vover jeg at anbefale den foranstorte fra Efteraaret 1858.

I det Hele taget maa jeg udtale min Anerkjendelse af, at vi nu, skjønt langt bortliggende fra Kjøbstæder, kunne erholde al den Hjælpesgjødning, Jorderne behøve til den højeste Kraftfylde. Jeg skulde ikke tove med at sætte mine Jorder i en saadan Stand, om jeg havde Magt dertil.

Det er os jo Alle bekendt, at et Hovedmiddel til Forbedringen af vore Græsmarker er at udlægge Jorden i fuld Kraft, men Overgjødningen i Græsaarene vil heller ikke være ufornoden; men hvoraf denne skulde bestaa, og til hvilke Tider den bør anbringes, derom kunne vi nok behøve Dplysning. Det er bekendt, at Kalk, sat i Kompostgjødninger, virker bedre end ligefrem stroet paa Jorden. Det samme turde være Tilfældet med Kunstgjødningen. Jeg har ogsaa dermed gjort Forsøg, som ere faldne godt ud. I det Hele taget er maasse Opmærksomheden bleven alfor lidt henvendt paa at danne Kompostgjødninger. Kunde der ikke ogsaa tilveiebringes Dplysning om de bedste Maader i saa Henseende! Men især haaber jeg, at der tilveiebringes Dplysninger om den bedste Be-

handling af Græsmarker og navnlig om den bedste Tid til at gjøde samme. Saavidt jeg ved, sker det i England især i Oktober Maaned, som vel altsaa maa være befunden at være fordelagtigt. Mulig kan ogsaa den engelsk-landognomiske Litteratur skjenke os saadanne.

(D. U. f. E.)

Snorre Sturlasson vedkommende.

Da Undertegnede have overdraget Forlaget af Munchs Snorre Sturlasson til Feilberg & Landmark, bedes Requisitioner paa dette Bærk fremtidig sendt til disse Herrer, ligesom man vilde gjøre os en væsentlig Tjeneste ved til dem at sende mulig overkomplet modtagne Hefter af Bærket, naar Leilighed dertil kunde gives.

W. C. Fabritius. Georg C. Petersen.

En af de skønneste og bedste Eiendomme i Gidsvold, beliggende ganske tæt ved Jernbanestationen, er overdraget mig til Salg. Den dyrkede Mark er omtrent 270 a 300 Maal og Udmarken, hvori tilstrækkelig Havn og Skov, omtrent 1000 Maal. Gaarden, som har meget gode og for en konditioneret Familie indrettede Huse, føder 4 a 5 Heste og omtrent 25 Stkr. Storfæ.

Jac. Mandrup.

Rettelser.

I nogle Exemplarer af forrige No. af Ugeskriftet, sidste Side første Spalte 43de Linie fra neden, staar: Waggio løs; „Waggon.“ Linie 41 og 42 paa samme Side udgaa.

Christiania Kornpriser.

Udenlandsst

Rug østersøst 4 Epd. 84 p.

Rug dansk 4 Epd. 24 p.

Byg 2radigt 19 p.

Erter 5 Epd.

Hvede 6½ Epd.

Christiania Fiskepriser.

Sltd, Kjobmd. 5 a 5½ Epd. pr. Td.

Sltd, stor Vld. 4½ a 4¾ Epd. pr. Td.

Sltd, smaa do. 4 a 4½ Epd. pr. Td.

Sltd, stor Christ. 16 a 17 p. pr. Td.

Sltd, smaa do. 11 a 12 p. pr. Td.

Storfæ 1 Epd. 18 p. pr. Bog.

Stedsefæ 3 p. 18 p. pr. Bog.

Smaafæ 3 p. pr. Bog.

Kobstær 8 p. pr. Bog.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Christiania.

Lyst og seriøst af W. C. Fabritius.

U g e s k r i f t
for
Norske Landmænd,

udgivet af

J. Schrøder paa Bøll.

Fjerde Aargang.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.

1860.

1000000

1000000

1000000

1000000

1000000

1000000

1000000

Indhold.

A.	A	B.	B
Amerika. Hvor Nordboen der skal nedfætte sig	21. 22.	Faaret	1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.
	23. 24. 25. 27. 28.	Foder, dampfugt	1.
Akershus Amts Landbrugsskole paa Akersbo i 1859	29.	Foderverdier	1.
til 1860	27.	Fiskeguano, Brugsanvisning	6.
Agerdyrkningsudstilling i Paris	29.	Fosforsyrens Betydning for Agerbruget	26. 27.
Arbejdsheste og Arbejdsfude	30.	Frugt, hvorfor deres Overhud revner	37.
Agerdyrkningssystemerne	31. 32. 33. 34.	Frugter, Betrikkets Indflydelse paa samme	38.
Agerdyrkningsredskaberne og deres praktiske Anvendelse	35. 36.	Frugttrær, deres Vinterbeskjæring	38.
	38.	Frugtudstilling i Thronbhjem	41.
		Frugt, om Pletter	42.
B.		C.	
Bergenhus Amts Landbrugsskole paa Bunces i 1859	14.	Gulbalen	11. 12.
Buskeruds Amts Landbrugsskole paa Stollerud i 1859—60	17.	Gjødsel, kunstig	42.
Benneles Indflydelse paa Dyrenes Foder	21.	Guano, de forskellige Sorter	45.
Bratsbergs Amts Landbrugsskole paa Mela i 1859—60	24.	D.	
Bersankeriet	34.	Husdyravlens Fremme i Norge ved offentlige Foranstaltninger	5. 6.
Bensygen	37.	Hesten, Krydsning og Indavl	8. 9. 10. 11.
Byg, bets Dyrkning	40. 41. 43.	Hebemarkens Amts Landbrugsskole paa Jonsberg i 1859	13.
	44.	Halmglødning og Halmfodrting	15. 16. 20.
C.		Hø, Tilberedning af brunt og surt	36.
Christians Amts Landbrugsskole paa Gaug i 1859	26.	Høstens Udsæd og dens Følger	40.
Cochinchinahøns	47. 48.	Høvedslaget	44. 45. 46.
		Høstavlens Fremme, Indberetning til Departementet angaaende de offentlige Foranstaltninger dertil	46.
D.		Hohenheim i Württemberg, Landbrugsskolen	49. 50.
Damppløining	12.	Husbond og Lyende	51. 52.
Dagbog	30. 31. 32.	E.	
Dyrskue i Holand	35.	Jarlsberg og Laurvigs Amts Landbrugsskole paa Rise i 1859	24.
Dyrskue i Nordre Thronbhjems Amt	38.		
Dyrskue for Romsdals Amt	40.		
Dyrskue i Søndre Thronbhjems Amt	41.		
Dyrskue paa Hamar	42.		
Dyrskuer i Smaalene	45.		
Dyrkaeforening, til Medlemmerne af den norske	49.		

K.	Nr
Kreaturafel	4.
Kvanneroden	12.
Kjerner	12.
Kreaturfodringen som en Gren af Agerbruget	16. 17.
	18. 19.
Kvægfsalg i England	37.
Kjorteturter, deres Udvalg	39.
Kunſtgjødning	52.

L.

Lindeqvists (Statsagronom) Skrifter til Brug ved Dyrskuer	22.
Lifter og Mandals Amts Landbrugsskole paa Huseby i 1859—60	25.
Landbosforening i Valders	43.
Lystparken	49.
Landbonæringsens Fremme i Württemberg, forſkjellige Foranstaltninger dertil	50.

M.

Melkefvægs Behandling	2. 3. 4.
---------------------------------	----------

N.

Nordlands Amts Landbrugsskole paa Bobøgaard i 1858—59	19. 20. 21.
---	-------------

N.

N.	Nr
Nordsdals Amts Landbrugsskole paa Røkkum i 1859	14.

O.

Ovnet	9. 10. 11.
Stavanger Amts Landbrugsskole paa Østeraat i 1859	23.
Olaamaskiner	39.
Skottlands Jordbrug, hvorledes det hævdede sig fra daerligt til godt	41. 42.
Stiv- og Venbruds-Sygen i Jylland	45.
Stambjorde af Kvæg og Faar fra Skotland og England, Indberetning til Departementet for det Indre angaaende Indførsel af samme	47. 48.

T.

Torvepriser i Christiania	9.
Tromsø Amts Landbrugsskole paa Bunes i 1859—60	13.
Tjenerstof i England paa en Gaard af 2000 Maals Størrelse	13. 14. 15.
Tromsø Amts Landbrugsskole paa Rotvold i 1859—60	28.
Tidsler, om Udryddelsen af	49.

V.

Vandpumpe ved Laugen i Gudbrandsdalen	18.
---	-----